

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Ivonou Šubrtovou ve věci

žalobce: S. D.

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 4. 2019, č. j. OAM-403/ZA-P07-VL13-2018, ve věci mezinárodní ochrany,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

I. Předmět řízení

1. Shora označeným rozhodnutím žalovaného nebyla žalobci udělena mezinárodní ochrana dle ustanovení § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“).

II. Obsah žaloby

2. Uvedené rozhodnutí napadl žalobce včas podanou žalobou, v níž namítal, že v předcházejícím řízení o udělení mezinárodní ochrany byl zkrácen na svých právech. Žalovaný dle jeho názoru porušil ustanovení § 2 odst. 1, § 3, § 50 odst. 2, 3 a 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) a dále porušil ustanovení § 12, § 14 a § 14a zákona o azylu.

3. Žalobce nesouhlasí zejména se závěrem žalovaného, že mu v zemi původu nehrozí pronásledování, resp. vážná újma dle § 12 a § 14b (*poznámka soudu: zřejmě § 14a*) zákona o azylu a má za to, že žalovaný nedostatečně zjistil skutkový stav věci, čímž zatížil rozhodnutí nepřezkoumatelností a nezákonností. Žalobce se dovolává zejména udělení humanitárního azylu nebo doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Zdůraznil, že v České republice (dále také jen „ČR“) žije již od roku 1998, vytvořil si zde silné vazby a dobře mluví česky, zatímco na Ukrajině již nemá žádné vazby, nemá se kam vrátit a po návratu by byl prakticky bezdomovcem. Má rovněž závažné zdravotní problémy, které správnímu orgánu popsal a které ho limitují ve schopnosti vydělávat si na živobytí prací. V souvislosti s plánovanou operací (květen 2019) - vytahování šroubu z nohy po předchozím úrazu, náležitou lékařskou péči potřebuje a domnívá se, že na Ukrajině by mu nebyla poskytnuta.
4. Dále namítá, že napadené rozhodnutí rovněž nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života a je tak v rozporu s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Jeho vycestování je proto s rozporu s mezinárodními závazky ČR zejména z důvodu jeho dlouholetého pobytu v ČR, stupni jeho integrace, neexistenci vazeb na zemi původu, snížené schopnosti k práci, jeho zdravotního stavu, a bylo by nehumánní azyl mu neudělit.
5. Žalobce rovněž zpochybnil informace o zemi původu, které nejsou dostatečně aktuální, čímž žalovaný porušil i ustanovení § 23c zákona o azylu.
6. Ze všech uvedených důvodů proto navrhl, aby soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Vyjádření žalovaného

7. Žalovaný ve svém vyjádření popřel oprávněnost podané žaloby. Uvedl, že námitky žalobce neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí a nemohou zpochybnit žalovaným učiněné závěry. Odkázal na obsah správního spisu a vyjádřil přesvědčení, že se v důkazním řízení zabýval vším, co žalobce sdělil, zjistil skutečný stav věci a opatřil si všechny podklady potřebné pro své rozhodnutí. Shrnul, že v průběhu správního řízení bylo objasněno, že tvrzeným důvodem žádosti o udělení mezinárodní ochrany žalobce je snaha o legalizaci pobytu, neboť se nechce vrátit na Ukrajinu. Uvedl, že žalobce ke svému zdravotnímu stavu sdělil, že se necítí moc dobře a aktuálně se léčí se zlomeninou kyčelní kosti. Žalovaný po posouzení žalobcových tvrzení dospěl k závěru, že se jedná o žádost ryze účelovou, neboť žalobce ji podal pouze ve snaze upravit si tímto způsobem svůj pobyt v ČR a učinil tak až nyní, přestože svou vlast opustil již v roce 1998 a od té doby žije v ČR. Zdůraznil, že žalobce v roce 1998 vycestoval do ČR za prací, a nikoliv z důvodů zylově relevantních.
8. Ohledně žalobcem uvedené snahy legalizovat si podáním žádosti o mezinárodní ochranu svůj další pobyt na území ČR, žalovaný zopakoval, že výčet důvodů pro udělení azylu v § 12 zákona o azylu je taxativní, přičemž legalizace pobytu mezi ně nespadá. Zdůraznil, že azyl je specifickým institutem mezinárodněprávní ochrany, který slouží k ochraně osob před porušováním jejich nejzákladnějších lidských práv, nikoliv k legalizaci pobytu v ČR. Pro tyto účely mají cizinci možnost využít některý z institutů zákona o pobytu cizinců na území České republiky, a měl jej tedy využít i žalobce, pokud chtěl získat v ČR legální pobyt (soukromý život, práce).
9. Žalovaný k aktuálnímu zdravotnímu stavu žalobce odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí (s odkazem na příslušné lékařské zprávy z nemocnice), že žalobce je již plně mobilní, bez protetických pomůcek, není plánována žádná další lékařská intervence a

případného transportu do vlasti je schopen. Jiné zdravotní problémy než následky nyní již vyléčené zlomeniny kyčelní kosti přitom žalobce v průběhu správního řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu neuvedl. Žalovaný v případě žalobce neshledal žádný důvod zvláštního zřetele hodný pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu ani důvody pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu. K námitce informací o zemi původu žalovaný dodal, že žalobce si žalovaným obstarané informace přečetl, žádné námitky či návrhy na jejich doplnění v průběhu celého správního řízení neuplatnil. Proto námitku o neaktuálnosti informací o Ukrajině až v podané žalobě, považuje žalovaný za účelovou. Žalovaný trvá na tom, že v rozhodnutí řádně zdůvodnil i dostupnost lékařské péče na Ukrajině, v tomto směru odkázal na opatřené informace o Ukrajině (viz strana 3 napadeného rozhodnutí).

10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Skutkové a právní závěry krajského soudu

11. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek ve smyslu § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Učinil tak při jednání.
12. V přezkumném řízení soud ověřil následující rozhodné skutečnosti.
13. V žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 7. 5. 2018, doplněné dne 6. 6. 2018 a v rámci pohovoru provedeného stejného dne žalobce uvedl, že má ukrajinskou národnost i státní příslušnost, je křesťanského pravoslavného náboženského vyznání. Nemá žádné politické přesvědčení, nikdy nebyl politicky aktivní. Je svobodný, bezdětný. Ve vlasti žil až do svého odjezdu v obci Onok v Zakarpatské oblasti. Na území ČR přicestoval osobním vozidlem dne 2. 9. 1998. K důvodům žádosti o mezinárodní ochranu uvedl, že se necítí moc dobře, aktuálně se léčí se zlomeninou kyčelní kosti. O možnosti požádat o mezinárodní ochranu se dozvěděl v nemocnici, kam byl s úrazem zlomeniny kyčle přivezen (12. 4. 2018).
14. Ke svému životu na Ukrajině uvedl, že měl práci, ale špatně placenou, někdy místo peněz dostával např. potraviny. Občas odjel za prací do Ruska. Žil na vesnici. Ve vlasti nikdy neměl žádné problémy se státními orgány, policií nebo soudy. K důvodům odjezdu z vlasti uvedl, že mu jeho kamarád řekl, aby s ním jel do ČR za prací. Měl pas, ale neví, zda měl nějaké vízum, hraniční kontrola proběhla bez problémů. Na Ukrajinu se již nevrátil, neboť jeho rodiče postupně zemřeli. Na Ukrajině má již jenom sestru, dále strýce a tetu, ale není s nimi v kontaktu. Potvrdil, že o mezinárodní ochranu požádal dne 7. 5. 2018 (v nemocnici) z důvodu legalizace pobytu. Na Ukrajinu se vrátit nechce, neboť to dle jeho slov nemá žádný smysl. Uvedl, že po celou dobu svého pobytu v ČR neměl žádné potíže s policií, dařilo se mu dobře, a pokud by se mu nestal úraz, české úřady by o něm nevěděly. V případě návratu na Ukrajinu neví, co by bylo, neví, jak to tam nyní vypadá, celková situace není dobrá a nemá se ani kam vrátit. Žalobce následně správnímu orgánu doložil lékařské zprávy ke svému zdravotnímu stavu, popsané na straně 2 napadeného rozhodnutí (tj. propouštěcí zprávu z Oblastní nemocnice Trutnov ze dne 14. 5. 2018, kde byl po úrazu nohy hospitalizován a další zprávy z léčení tohoto zranění).
15. Správní orgán si před vydáním rozhodnutí rovněž sám vyžádal od příslušných nemocnic vyjádření ke zdravotnímu stavu žalobce (viz správní spis a strana 2 odůvodnění napadeného rozhodnutí) se závěrem, že žalobce je plně mobilní, není plánována žádná další operace a je schopen případného transportu do vlasti.
16. Součástí správního spisu jsou dále informace shromážděné žalovaným ohledně politické a bezpečnostní situace a stavu dodržování lidských práv na Ukrajině. Konkrétně žalovaný

při posouzení žádosti žalobce kromě jeho výpovědí vycházel z Informace MZV ČR č.j. 110372/2018-LPTP ze dne 16. 5. 2018 –Situace neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu po návratu do vlasti, Návrat do vlasti po dlouhodobém pobytu v zahraničí; Informace OAMP, Ukrajina: Politická a bezpečnostní situace, mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, vojenská služba, vnitřně přesídlené osoby, ze dne 14. 9. 2018; zprávy Ukrajina, Segodnya: Co se pro lékaře a pacienty změnilo v roce 2018, ze dne 7. 1. 2018, a zprávy Ukrajina - Argumenty i Fakty: Bezplatné zdravotní výkony pro Ukrajince: úplný seznam, ze dne 12. 3. 2018.

17. Žalobce využil možnosti ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a dne 14. 3. 2019 se s uvedenými podklady pro rozhodnutí seznámil toliko obecně s tím, že „*jen vidí, jak to tam je*“. Proti zdrojům informací a způsobu jejich získání neuvedl žádné námitky. Nenavrhl doplnění podkladů, jen dodal ve vztahu ke zdravotnictví, že ve zprávách se hovoří o zdravotnických úkonech zdarma, ale dle něho se na Ukrajině musí za vše platit. Dále se zmínil o tom, že se sestrou nemá dobré vztahy, nestará se o dům po rodičích. Nemá se kam vrátit, na Ukrajině není práce a obecně je tam špatná situace.
18. Při jednání soudu účastníci odkázali na svá písemná podání a setrvali na svých návrzích. Soud k důkazu konstatoval žalobcem předložené 3 lékařské zprávy (z května a července 2019) o jeho aktuálním zdravotním stavu a dohodu o provedení práce na dobu od 1. 2. do 31. 12. 2020 (na práci pomocného dělníka v Častolovicích), čímž hodlá prokázat své silné vazby na území ČR a existenci svého soukromého života zde.
19. Krajský soud hodnotil provedené důkazy jednotlivě i v jejich souhrnu (§ 77 odst. 2 s. ř. s.) a po provedeném dokazování v návaznosti na příslušná zákonná ustanovení dospěl k závěru, že žaloba **není důvodná**.
20. Mezinárodní ochranu lze udělit ve formě azylu nebo doplňkové ochrany; shledá-li správní orgán, že jsou naplněny důvody pro udělení azylu podle § 12, § 13 nebo § 14, udělí žadateli přednostně azyl. Pokud dospěje k závěru, že nebyly naplněny důvody pro udělení azylu jako vyšší formy mezinárodní ochrany, posoudí, zda žadatel nesplňuje alespoň důvody k udělení doplňkové ochrany.
21. Podle § 12 zákona o azylu v platném znění se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
22. Krajský soud se z povahy věci musel nejdříve zabývat vznesenou námitkou nepřezkoumatelnosti, neboť shledal-li by ji důvodnou, již tato skutečnost sama o sobě by bránila věcnému přezkumu napadeného rozhodnutí.
23. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu může být napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné buď pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným apod.) anebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění je v rozporu s výrokem, popř. uvádí jiné důvody než ty, v nichž má mít dle zákona oporu, odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný).
24. Krajský soud v nyní projednávané věci neshledal, že by rozhodnutí žalovaného trpělo nepřezkoumatelností, o čemž také svědčí skutečnost, že s jeho závěry žalobce ve své žalobě polemizuje. Z rozhodnutí je zřejmé, jak žalovaný rozhodl, jak se vypořádal s výpověďmi žalobce, jaké opatřil podklady pro rozhodnutí a jak všechny tyto

skutečnosti i s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu hodnotil ve vztahu k jednotlivým formám mezinárodní ochrany, přičemž řádně odůvodnil (ve smyslu § 68 odst. 3 správního řádu), proč žalobci mezinárodní ochranu nelze udělit.

25. Z obsahu žaloby je zřejmé, že žalobce ve vztahu k neudělení azylu dle § 12 písm. a) zákona o azylu žádné konkrétní žalobní námitky neuplatnil. Krajský soud proto pouze v obecné rovině konstatuje, že žalobce výslovně uvedl, že nemá žádné politické přesvědčení, nebyl členem žádné politické strany ani zastáncem určitých politických názorů. Důvody svého odchodu z Ukrajiny s touto problematikou rovněž nespojoval, aplikace ustanovení § 12 písm. a) zákona o azylu proto na žalobce nedopadá.
26. Krajský soud rovněž neshledal, že by žalobce mohl mít důvodnou obavu z pronásledování pro některý z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu, jejichž výčet je taxativní a nelze je rozšiřovat o důvody další. Žalobce zcela legálně a bez potíží odcestoval do ČR za prací již v roce 1998. V ČR pobývá více jak 20 let, a to nelegálně, jak ostatně sám přiznal. O mezinárodní ochranu požádal až v okamžiku, kdy se po úrazu nohy ocitl v nemocnici (duben 2018) a bylo mu sděleno, že může požádat o mezinárodní ochranu, což také učinil. Sám uvedl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu legalizace svého pobytu zde, neboť se nemá kam vrátit, na Ukrajině nemá žádné zázemí.
27. Krajský soud po provedeném přezkumném řízení neshledal v postupu žalovaného žádné pochybení, souhlasí proto s učiněným závěrem žalovaného, že v případě žalobce se jedná o žádost účelovou, jejímž cílem byla legalizace pobytu na území ČR, čemuž dle názoru soudu nasvědčuje dlouholetý neoprávněný pobyt žalobce v ČR. O mezinárodní ochranu požádal až v okamžiku, kdy potřeboval lékařské ošetření po prodělaném úrazu (sám uvedl, že pokud by se mu nestal úraz, tak by o něm úřady nevěděly). K tomu však mezinárodní ochrana formou azylu neslouží. Nezbyvá proto než zopakovat, že azylové řízení je specifickým důvodem pro povolení pobytu na území ČR a nelze ho zneužívat k legalizaci pobytu, když k uvedenému účelu slouží zákon č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR, jehož institutů mohl žalobce, při splnění stanovených podmínek, nepochybně využít. Rovněž z konstantní judikatury Nejvyššího správního vyplývá, že samotná snaha o legalizaci pobytu není azylově relevantním důvodem (srovnej například rozsudky ze dne 16. 2. 2005, č. j. 4 Azs 333/2004 - 69, ze dne 30. 6. 2004, č. j. 7 Azs 138/2004 - 44, ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81, ze dne 24. 2. 2005, č. j. 7 Azs 187/2004 - 94 nebo ze dne 10. 2. 2006, č. j. 4 Azs 129/2005 - 54), jakož i to, že azyl je institutem zcela výjimečným, který neslouží jako náhrada institutů zákona č. 326/1999 Sb. (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 37/2003). V této souvislosti lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 11. 2005, č. j. 4 Azs 34/2005 - 60, v němž se uvádí, že „*Institut azylu není nástrojem k řešení nepříznivé osobní či ekonomické situace žadatele. Právo na azyl založené na mezinárodních úmluvách totiž v sobě nezahrnuje právo osoby vybrat si zemi, kde se pokusí začít nový život odpovídající jejím představám, jelikož slouží výhradně k poskytnutí nezbytné ochrany cizím státem, je-li žadatel (popřípadě též jeho rodinný příslušník) ve vlastní zemi vystaven pronásledování ze zákonem vyjmenovaných důvodů, popřípadě existují-li jiné, zcela výjimečné okolnosti, za kterých by bylo „nehumánní“ azyl neudělit.*“
28. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2006, č. j. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že „...o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoliv totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba

požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti.“ V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 1. 2005, č. j. 3 Azs 119/2004 je uvedeno: „Jestliže cizí státní příslušník o azyl požádá až po poměrně dlouhé době strávené v České republice za situace, kdy jiné možnosti úpravy a obnovy legálnosti pobytu na tomto území jsou vyčerpány, ztíženy nebo omezeny, jedná se přinejmenším o nepřímý důkaz toho, že situaci ve své domovské zemi, pokud jde o důvody, pro něž lze azyl udělit, ve skutečnosti nepocítoval natolik palčivě.“ Uvedená judikatura plně dopadá na případ žalobce, který požádal o mezinárodní ochranu až po dvaceti letech a jen proto, že potřeboval lékařské ošetření po úrazu.

29. S učiněnými závěry žalovaného, že žalobce nesplňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12 zákona o azylu, se soud plně ztotožňuje.
30. Za správné, zákonné, zjištěným informacím odpovídající a taktéž náležitě odůvodněné považuje krajský soud i neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu. K udělení azylu dle § 13 zákona o azylu (tzv. azyl za účelem sloučení rodiny), který zohledňuje rodinné vazby a uplatňuje se vůči zákonem vymezenému okruhu rodinných příslušníků azylanta, nebyl v případě žalobce shledán zákonný podklad, neboť není rodinným příslušníkem azylanta, jemuž byl udělen azyl dle § 12 nebo 14 cit. zákona. Ostatně ve vztahu k neudělení azylu dle § 13 zákona o azylu žalobce ničeho nenamítal.
31. Podle ustanovení § 14 zákona o azylu, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude zjištěn důvod pro udělení azylu podle § 12, lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit azyl z humanitárního důvodu. Na udělení humanitárního azylu není právní nárok, jeho udělení je zcela na volné úvaze správního orgánu a rozhodnutí o něm podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda při zjišťování podkladů takového úsudku byla dodržena pravidla tzv. spravedlivého procesu. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry. Pokud žalovaný odůvodnil, že při posouzení rodinné, sociální, ekonomické situace, věku a zdravotního stavu žalobce (zde jednak žalobce doložil lékařské zprávy, a rovněž sám žalovaný si požádal o vyjádření jeho aktuálního zdravotního stavu příslušná nemocniční zařízení, v nichž se žalobce léčil) neshledal důvody zvláštního zřetele hodné, lze považovat učiněný závěr za přezkoumatelný a odpovídající zjištěnému skutkovému stavu. Lze doplnit, že dle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu ani nižší úroveň zdravotní péče v zemi původu nezakládá právo na udělení azylu (srovnej např. rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 3 Azs 226/2005 – 68, nebo ze dne 26. 7. 2007, č. j. 2 Azs 30/2007 – 69). Po provedeném přezkumu krajský soud neshledal v případě žalobce žádnou zvláštního zřetele hodnou okolnost, která by nebyla dosud judikaturou řešena či jiný rozumný důvod k tomu, aby se od této judikatury odklonil. Aktuální lékařské zprávy neprokazují žádné závažné zhoršení zdravotního stavu žalobce, popisují toliko stav po výše uvedeném zranění s vhodností rehabilitace. Okolnosti, za nichž žalobce dobrovolně opustil svou vlast (legální odjezd za prací již v roce 1998 a ekonomické potíže) nepředstavují opodstatněnost pro udělení humanitárního azylu dle § 14 zákona o azylu.
32. Dle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle

odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

33. Dle § 14a odst. 2 téhož zákona se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
34. Krajský soud konstatuje, že žalobce neuvedl a ani soud nenalezl žádné skutečnosti, na základě kterých by žalobci mohla v případě návratu do vlasti hrozit vážná újma formou uložení nebo vykonání trestu smrti, neboť z podkladových zpráv vyplývá, že Ukrajina patří mezi státy, které trest smrti zrušily, a to pro všechny trestné činy již v roce 2000.
35. Žalovaný se v odůvodnění napadeného rozhodnutí řádně vypořádal i s otázkou neexistence hrozby v podobě mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení nebo trestání s odkazem na výklad těchto pojmů (ve smyslu čl. 3 Evropské úmluvy o lidských právech) Evropským soudem pro lidská práva (viz strana 10 a 11 napadeného rozhodnutí). V tomto směru žalobce ani žádné námitky nevznsl.
36. Ani ve vztahu k ustanovení § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu žalobce žádné konkrétní námitky neuvedl. Krajský soud proto obecně shrnuje, že žalovaný na základě obstaraných informací dospěl k závěru, že na území Ukrajiny neprobíhá takový ozbrojený konflikt, jehož důsledky by bylo možno pokládat ve vztahu k žalobci za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 písm. c) zákona o azylu. Je mu známo, že zhoršená bezpečnostní situace přetrvává v Doněcké a Luhanské oblasti, kde probíhají ozbrojené střety mezi ukrajinskými bezpečnostními složkami a místními separatisty, ve zbytku země je však bezpečnostní situace dlouhodobě klidná a stabilní a s ohledem na poslední místo bydliště žalobce (Zakarpatská oblast na západě země) se ho zhoršená bezpečnostní situace vůbec netýká. Uvedené hodnocení provedené žalovaným je ve shodě s judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se opakovaně zabýval aktuální bezpečnostní situací na Ukrajině se závěrem, že „na Ukrajině nelze ani dříve, ani v současné době klasifikovat situaci jako „totální konflikt“, neboť probíhající ozbrojený konflikt nedosahuje takové intenzity, že by každý civilista z důvodu své přítomnosti na území Ukrajiny byl vystaven reálnému nebezpečí vážné újmy. Nutno upozornit, že se jedná o konflikt izolovaný pouze na východní části Ukrajiny, přičemž jeho intenzita i v dotčených oblastech výrazně kolísá.“ (srov. např. usnesení ze dne 15. 1. 2015, č. j. 7 Azs 265/2014-17, usnesení ze dne 25. 3. 2015, č. j. 3 Azs 259/2014-26, usnesení ze dne 18. 9. 2015, č. j. 2 Azs 194/2015-28, či usnesení ze dne 10. 12. 2015, č. j. 8 Azs 131/2015-24, ze dne 7. 3. 2018, č. j. 1 Azs 440/2017-17, ze dne 7. 6. 2018, č. j. 7 Azs 189/2018, ze dne 24. 9. 2018, č. j. 5 Azs 55/2017).
37. Přisvědčit lze i závěru žalovaného, že vycestování žalobce není v rozporu s mezinárodními závazky České republiky [§ 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu]. Žalobce v žalobě namítal, že napadené rozhodnutí nepřiměřeně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života a je tak v rozporu s článkem 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Domnívá se, že jeho vycestování je proto s rozporu s mezinárodními závazky ČR zejména z důvodu jeho dlouholetého pobytu v ČR, stupni jeho integrace, neexistenci vazeb na zemi původu, snížené schopnosti k práci, jeho zdravotního stavu. Ani tuto námitku soud důvodnou neshledal. Žalobce uvedl, že je svobodný a bezdětný. Nezmínil se o žádné konkrétní osobě či osobách, s nimiž by na

území ČR realizoval svůj osobní a soukromý život. Nutno žalobci připomenout i to, že je jeho dlouholetý pobyt v ČR byl neoprávněný (viz výše). V tomto směru lze rovněž odkázat na judikaturu Nejvyššího správního soudu, který se vyjádřil k rodinným vazbám žadatelů o mezinárodní ochranu již v mnoha svých rozhodnutích (srov. např. rozsudek ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 - 65, či usnesení ze dne 12. 5. 2016, č. j. 5 Azs 29/2016 - 19, a ze dne 19. 7. 2018, č. j. 7 Azs 166/2018 - 31). Mezinárodní závazky (článek 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod) neukládají státu všeobecnou povinnost respektovat volbu osob ohledně země jejich pobytu, resp. napomáhat rozvíjení jejich vztahů; podmínky uplatnění takové povinnosti státu se přitom vykládají velmi přísně. Neudělení mezinárodní ochrany zpravidla neznamená natolik intenzivní zásah do rodinného a soukromého života, aby byl rozporný s mezinárodními závazky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011 - 47 či ze dne 17. 9. 2010, č. j. 2 Azs 14/2010 - 96). Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 28. 11. 2008, č. j. 5 Azs 46/2008 - 71, uvedl, že je třeba „[r]ozlišovat důvody, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo samotné vycestování cizince, od důvodů, pro něž by v rozporu s mezinárodními závazky bylo až případné vyhoštění tohoto cizince. Má-li zásah do soukromého a rodinného života výjimečně odůvodnit udělení doplňkové ochrany, musí jít o případ, kdy by si stěžovatel vytvořil na území ČR takové rodinné či případně osobní vazby, že by nepřiměřeným zásahem do tohoto rodinného či soukromého života byla již nutnost pouhého vycestování z území ČR.“ O takovou situaci se v případě žalobce nejedná. Krajský soud opakuje, že mezinárodní ochrana nemůže sloužit jako náhrada institutů upravených v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek ze dne 26. 8. 2004, č. j. 5 Azs 170/2004 - 72). Z výše uvedených důvodů se krajský soud neztotožnil s žalobní námitkou, že v případě žalobce jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu.

38. K námitce použitých podkladů pro rozhodnutí a porušení ustanovení § 23c zákona o azylu [dle písm. c) citovaného ustanovení podkladem pro vydání rozhodnutí mohou být zejména přesné a aktuální informace z různých zdrojů o státu, jehož je žadatel o udělení mezinárodní ochrany státním občanem, nebo v případě osoby bez státního občanství o státu jejího posledního trvalého bydliště] krajský soud uvádí, že žalovaným shromážděné a použité informace o zemi původu žalobce citované výše, považuje vzhledem ke skutečnostem sděleným samotným žalobcem v průběhu správního řízení za dostatečně objektivní, vyvážené, pocházející z více nezávislých informačních zdrojů a rovněž přiměřeně aktuální (převážně z roku 2018). Tyto pak splňují i požadavky kladené judikaturou Nejvyššího správního soudu, tj. že „informace o zemi původu použité ve věci mezinárodní ochrany musí být, v maximální míře (1) relevantní, (2) důvěryhodné a vyvážené, (3) aktuální a ověřené z různých zdrojů, a (4) transparentní a dohledatelné“ (srovnej rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2009, č. j. 1 Azs 105/2008-81). Použité informace ve svém souhrnu poskytují ucelený náhled na situaci na Ukrajině, obsahují i nezbytné informace o ukrajinském zdravotnictví a žalovaný z nich mohl vycházet při posouzení individuální situace žalobce. Nutno podotknout, že žalobce v průběhu správního řízení žádné námitky proti shromážděným informacím nebo jejich zdrojům neuplatnil a nenavrhoval ani doplnění podkladů o další zprávy.
39. Krajský soud po zhodnocení výpovědí žalobce, důvodů a okamžiku podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany a výše citovaných informací, nedospěl k závěru, že by žalobci v případě návratu do vlasti hrozilo přímé a bezprostřední nebezpečí vážné újmy

pro některý z důvodů dle § 14a odst. 2 zákona o azylu. Se závěry žalovaného a odůvodněním i této části rozhodnutí se soud plně ztotožňuje a dovoluje si na ně odkázat.

40. Krajský soud na základě výše uvedeného uzavírá, že neshledal žádné vady správního řízení, které předcházelo vydání napadeného rozhodnutí, dle jeho názoru bylo rozhodnutí vydáno na základě náležitě zjištěného stavu věci (§ 3 správního řádu), žalovaný rovněž řádně odůvodnil, proč žalobci nelze udělit některou z forem mezinárodní ochrany (§ 68 odst. 3 správního řádu), pochybení soud neshledal ani v případě opatření podkladů pro vydání rozhodnutí a jejich hodnocení (§ 50 odst. 2, 3 a 4 a § 52 správního řádu), proto žalobu jako nedůvodnou zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).

V. Náklady řízení

41. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalovaný, který měl ve věci plný úspěch, by měl právo na náhradu nákladů řízení před soudem proti žalobci, který ve věci úspěch neměl. Žalovanému však žádné náklady v řízení před soudem nevznikly, a proto soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Hradec Králové 27. srpna 2020

JUDr. Ivona Šubrtová v. r.
samosoudkyně